

Voor papa

Ouvertures van een ver verleden

Christine Urbach

Walking my Revolution Publishers

Walking my Revolution Publishers
www.walkingmyrevolution.com

Eerste druk

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt worden in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopieën, opname, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

© Januari 2021, Christine Urbach

© Fotografie januari 2021, Evert van de Worp

Gepubliceerd door Walking my Revolution Publishers

ISBN 9789492632098

NUR 402 Waargebeurde verhalen

Inhoud

1. De stilte	7
2. Terug naar toen	13
3. De oorlog begint.....	43
4. Gevangen in een vrijheidsstrijd.....	77
5. Het leven in een nieuw land.....	127
6. Vaarwel mijn vaderland,	173
7. Het nieuwe leven.....	209
8. Wie ben ik om wie ik ben?.....	239
9. Ouvertures van een ver verleden.....	271

1. De stilte

1

‘Kijk nou toch uit!’

Harrie’s bevende handen willen het natte bord doorgeven. Mieke staat met een theedoek in haar handen al klaar om het serviesgoed aan te pakken, maar kan het nog net redden van een gebroken einde. Mopperend droogt ze het bord af en zet het weer op zijn plek in de kast. Harrie hoort haar niet. Zijn bruine, rimpelige handen wrijven als een robot met een spons de vuile borden en glazen in het soppige afwaswater schoon. Trillend staat hij daar, zijn hele lijf beeft en onbewust luistert hij naar de geluiden boven hem.

Daar klinken in de slaapkamer harde voetstappen. Niet veel later volgt het doffe geluid van een rollende bureaustoel. Sofie, zijn jongste dochter, is dit weekend thuis. Ze heeft zich weer eens boven in haar oude kamer teruggetrokken. Waarschijnlijk zit ze nu achter de computer op zoek naar goedkope vluchten voor Jakarta.

Net aan tafel was ze er ook al over begonnen. Een waterval van vragen was over hem heen gekomen. Het altijd zo gezellige moment van de dag, was de laatste maanden veranderd in een onrustige sfeer. Tenminste als Sofie er was. Want elke keer vroeg ze hem, met het eten voor zich, het hemd van het lijf. Over vroeger, over het oude Indië. In welke stad ze woonden op Java, in wat voor huis, naar welke school hij ging en waarom nu juist dit of dat gebeurd was.

‘Pap, heb je daar ook een vriendin gehad?’

Haar stem dreunt weer na in zijn hoofd. Als jong meisje had ze al die kinderlijke nieuwsgierigheid gehad. Toen had hij het nog kunnen afdoen met een aai over haar wang en een glimlach. Maar nu?

Als een tornado raast ze maar door, sleurt hem mee. En hoe hij zich ook vast wil klampen aan het heden, het verleden komt wel erg dichtbij.

In een onbewaakt moment van enthousiasme had hij niet zo

lang geleden ermee ingestemd om met zijn tweeën naar Indonesië te gaan. En ja hoor, een uur geleden was ze over de vluchten ernaartoe begonnen. Glimlachend had hij aangehoord.

Maar ineens becroop hem een benauwdheid, gevolgd door een onbekende angst. Was ze al zo ver met plannen? Het leek wel of zijn keel dichtgeknepen werd en de wereld om hem heen even stil stond. Onrustig en nerveus gaat hij verder met de afwas. Zijn hart klopt onregelmatig en zijn handen blijven maar trillen. Leunend tegen het werkblad sluit hij zijn ogen, probeert wat tot rust te komen. Het wil maar niet lukken.

‘Vrouw,’ zegt hij met een zachte stem, ‘ik ...ik kan het niet!’

Angstig en radeloos staat hij daar. Mieke heeft niets in de gaten en gaat onverstoord door. Met haar rug naar hem toegekeerd, vraagt ze: ‘Wat, wat kan je niet?’

‘Ik kan niet mee naar Indonesië, ik kan het niet. Ik zie zo tegen het vliegen op.’

Zijn stem klinkt zacht en het trillen wordt nog erger. Verschrikt kijkt ze hem onderzoekend aan, niet begrijpend wat hem opeens bezielde.

‘Ja, nou dan niet hoor Harrie, dan gaan jullie niet. Wat niet kan, dat kan niet. Toch?’

Ze haalt haar schouders op en beiden zwijgen. Onrustig gaat hij verder.

Net als zijn lijf enigszins kalmeert, dreunen de harde voetstappen van Sofie door het huis. Ze denderen de trap af. Hoe luider ze klinken, hoe benauwder hij het krijgt. Op het moment dat de deur opengaat en zijn dochter de keuken wil betreden, neemt Mieke tot zijn opluchting meteen het woord.

‘Oh Sofie,’ zegt ze, ‘even over de reis naar Indonesië. Papa gaat niet mee hoor.’

‘Hoezo?’ zegt een verbaasde stem.

‘Gewoon, papa kan dat niet.’

Een ijzige stilte volgt. Met zijn rug naar deur durft hij niet om te kijken. Vanuit zijn ooghoeken ziet hij de strakke blik van Mieke gericht naar de deur, waar Sofie nog steeds in de opening staat.

‘Je had het beloofd, pap. We zouden toch samen gaan!’

Haar verbazing heeft plaatsgemaakt voor een irritatie, die overgaat in een opkomende woede-uitbarsting. Haar ogen priemen in zijn rug. Het liefst zou hij willen wegkruipen.

Versteend blijft hij staan met zijn rug naar de deur gekeerd, in stilte hopen de dat ze snel weggaat. Zijn handen gaan nog erger trillen en wanhopig sluit hij de ogen.

‘Ik heb toch gezegd dat papa dat niet kan,’ zegt Mieke met een trefzekere stem.

Weer is het stil. Doodstil. Dan hoort hij hoe ze ‘ik haat je’ schreeuwt. De deur gaat met een klap dicht, gevolgd door harde stappen op de trap en een slaapkamerdeur die keihard dichtgegooid wordt.

Net als de rust weergekeerd is, komt ze rennend naar beneden. Hij krimpt ineen, zet nerveus een kopje in de kast. De deur zwaait open en komt met een klap tegen de zijkant van de muur aan. Bij de deuropening blijft ze staan. Weer prikken haar ogen in zijn rug.

‘Als je maar weet, papa,’ zegt haar snikkende stem, ‘dat ik je dit nooit vergeef.’

De deur valt weer met een klap dicht en haar voeten stampen vliegensvlug naar boven. Als de deur van haar slaapkamer zich weer met een harde bons sluit, volgt er een onaangename stilte in huis.

Even later zit Harrie achter de piano de kerkliederen voor zondag door te nemen. Zijn pianospel klinkt rommelig. Het is chaos in zijn hoofd en zijn onwillige handen werken ook al niet mee. Machteloos sluit hij het boek en gooit het op de hoge stapel bij de andere muziekboeken.

Door de torenhoge constructie vallen enkele boeken naar beneden. Met een zucht buigt hij zich voorover, pakt de boeken één voor één op en begint met stapelen. Zijn oog valt op een oud, rafelig pianoboek. “Ouvertures” luidt de titel. Met een schok valt het boek op de grond. Hij pakt het op en verstopt het onderaan de stapel.

Vermoeid staat hij op, loopt naar zijn vertrouwde stoel. Nog steeds is het stil in huis. Doodstil. Hoe zou het met Sofie zijn. Zou zij huilend op bed liggen? Hij wil naar haar toe, maar durft het niet.

Wat kan hij zeggen? Wat kan hij dan doen?

Zijn handen trillen bij de gedachte. Zijn benen worden loodzwaar. Nee, hij kan het niet.

Voor zich uitstarend zit Harrie daar. Gevangen in een

ondoordringbare wereld. Kwetsbaar en ver weg. Het is stil in huis, stil in Harrie.